

[Per Dich.]

synes, at hvis man skal se historisk på dette lovforslag, behøver man ikke at gå så langt tilbage i historien, som finansministeren gjorde; man kan i og for sig nøjes med de sidste 5-6 dage. Forslaget er fremsat, 7 dage før 5,8 pct.s panikken fik det konservative folkeparti til at fremsætte sit spareforslag, som det ikke passer særlig godt sammen med. Dernæst behandles det nu kun 5-6 dage efter, at forslagsstillernes partifælle hr. Lembourn her i salen deltog i debatten om lovforslaget vedrørende teatervirksomhed. I forslagsstillernes skriftlige fremsættelse hedder det:

„...vi vil være villige til at hjælpe regeringen med at spare dette og andre beløb andre steder.“

Jeg vil gerne have lov at citere, hvad hr. Lembourn sagde forleden under debatten om teaterlovforslaget om en sådan fremgangsmåde. Hr. Lembourn sagde:

„Så er der spørgsmålet om pengene. Ministeren nævner, at pengene skal hentes inden for kulturministeriets budget, og det er jo en smuk tanke i en sparetid. Men inden man kan stemme for dette, må vi vide: hvem er det, der skal betale? Er det bibliotekerne, der skal betale? Er det forfatterne? Hvem er det egentlig, der skal betale? Hvis man bare siger ja til dette, så aner man jo ikke, hvem det går ud over. Det må vi have en oplysning om, inden vi kan gå ind for det.“

Hvad angår dette lovforslag om tipningen, er det helt klart, at man ikke ved eller i hvert fald ikke har gjort rede for, hvem der skal betale. Det hedder, at den hidtidige støtte over tipsmidlerne til kulturelle og almennyttige formål, friluftsliv osv. skal overføres til de enkelte ministeriers budgetter. Det er ikke småpenge, der er tale om, og det er i hvert tilfælde givet, at hr. Lembourn vil kunne konstatere, at der til litterære formål vil blive en manko på godt og vel ¼ mill. kr. Jeg kan ikke lade være også at undre mig over, om forslagsstilleren har talt med de konservative medlemmer af finansudvalget om denne sag. Jeg har vanskeligt ved at forestille mig nogen særlig begejstring fra den side.

Socialistisk folkeparti vil meget gerne deltage i en seriøs diskussion om idrættens

problemer. Jeg skal ikke gentage de mange smukke ord, de foregående ordførere har sagt om nytten af idrætten, og hvilken betydning den har i dansk kulturliv. Men jeg understreger, at det må være en seriøs behandling af disse problemer, og vi mener ikke, at dette lovforslag kan betragtes som et seriøst oplæg til en behandling heraf. Vi mener, at det hverken vil løse det ene eller det andet problem i denne forbindelse, og kan derfor ikke medvirke til dets vedtagelse.

Lis Møller: Jeg må tage afstand fra det af min gruppe fremsatte lovforslag. Den konservative folketingsgruppe har lige fremlagt en række spareforslag, som jeg helt kan tiltræde, og derfor beklager jeg fremsættelsen af dette lovforslag, som betyder en merudgift for staten på ca. 8 mill. kr.

Dansk Tiptstjenestes overskud er som nævnt i bemærkningerne til lovforslaget i det seneste regnskabsår opgjort til 42,5 mill. kr. Deraf tilfalder der i dag idrætten ca. 34 mill. kr. Det er ikke småpenge, især når man tager i betragtning, at idrætten også får stor støtte fra kommunerne. Nu er det tilfældigvis fodbold, folk spiller på, men det kunne lige så godt være meget andet. De formål, som i dag får støtte fra tipsmidlerne, kan man ikke bare lade ude i den kolde sne. Der er mange værdifulde projekter imellem, og de må altså herefter over på finansloven, hvad jeg imidlertid ikke tror finansministeren eller fagministrene kan love i en tid, hvor vi skal spare. Muligheden for at opkræve yderligere 5 øre pr. række tror jeg godt vi kan se bort fra. Det er blot en ekstra skat, og inden længe kræves den også over til idrætten.

Hvem er det så, der får støtte via tipsmidlerne, og som efter lovforslaget skal droppes? Finansministeren har nævnt nogle, og jeg kan nævne andre: Landsforeningen Evnesvares Vel, Danske Døves Landsforbund, Foreningen for spastisk lammede Børn, Landsforeningen til Bekæmpelse af dissemineret Sclerose, Dansk Kvindesamfund, Landsforeningen af Vanføre, Enlige Mødre, Boligudvalget for Bevægelseshæmmede, børnelandsbyen på Als, Landsforeningen for Sukkersyge, og sådan kunne jeg blive ved. Jeg vil ikke være med til at favorisere sunde og raske unge på bekostning af